

God's Favourite

By Elder Karl D. Hirst
Of the Seventy

Guds favorit

Ældste Karl D. Hirst
De Halvfjerds

October 2024 general conference

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier.

Before I begin, I should tell you that two of my children have passed out whilst speaking at pulpits, and I have never felt more connected to them than in this moment. I've got more on my mind than just the trapdoor.

Our family has six children, who sometimes tease one another that they are the favourite child. Each has different reasons for being preferred. Our love for each of our children is pure and fulfilling and complete. We could not love any one of them any more than another—with each child's birth came the most beautiful expansion of our love. I most relate to my Heavenly Father's love for me through the love that I feel for my children.

As they each rehearse their claims to be the most loved child, you might have thought that our family had never had an untidy bedroom. The sense of blemishes in the relationship between parent and child is diminished with a focus on love.

At some point, perhaps because I can see that we are heading toward an inevitable family riot, I'll say something like, "OK, you have worn me down, but I am not going to announce it; you know which one of you is my favourite." My goal is that each one of the six feels victorious and all-out war is avoided—at least until next time!

In his Gospel, John describes himself as "the disciple whom Jesus loved," as if that arrangement were somehow unique. I like to think that this was because John felt so completely loved by Jesus. Nephi gave me a similar sense when he

At være fyldt med Guds kærlighed beskytter os i livets storme, men det gør også de lykkelige øjeblikke endnu lykkeligere.

Før jeg begynder, må jeg fortælle jer, at to af mine børn har prøvet at besvime, mens de talte fra en talerstol, og jeg har aldrig følt mig mere forbundet til dem, end jeg gør i dette øjeblik. Jeg tænker på mere end blot en faldlem.

I vores familie har vi seks børn, som nogle gange driller hinanden med, at de er yndlingsbarnet. De har hver især forskellige grunde til at være den foretrukne. Vores kærlighed til hvert af vores børn er ren og berigende og fuldstændig. Vi kunne ikke elske nogen af dem mere end de andre – med hvert barns fødsel kom den smukkeste udvidelse af vores kærlighed. Jeg forstår bedst min himmelske Faders kærlighed til mig gennem den kærlighed, jeg føler for mine børn.

Når de hver især fremsætter deres påstande om at være det mest elskede barn, skulle man tro, at der aldrig havde været et rodet værelse i vores hjem. Følelsen af mangler i forholdet mellem forælder og barn bliver mindre, når der er fokus på kærlighed.

På et tidspunkt, måske fordi jeg kan se, at vi er på vej mod et uundgåeligt familieoprør, siger jeg noget i retning af »Okay, I har slidt mig op, men jeg har ikke tænkt mig at sige det; I ved godt selv, hvem af jer der er min favorit.« Mit mål er, at hver af de seks føler sig som vinder, og at en total krig undgås – I hvert fald indtil næste gang!

Johannes beskriver i sit evangelium sig selv som »den discipel, som Jesus elskede«, som om det på en eller anden måde var unikt. Jeg kan godt lide at tro, at det var, fordi Johannes følte sig så fuldstændigt elsket af Jesus. Nepi gav mig en

wrote, “I glory in my Jesus.” Of course, the Saviour isn’t Nephi’s any more than He is John’s, and yet the personal nature of Nephi’s relationship with “his” Jesus led him to that tender description.

Isn’t it wonderful that there are times when we can feel so fully and personally noticed and loved? Nephi can call Him “his” Jesus, and so can we. Our Saviour’s love is the “highest, noblest, strongest kind of love,” and He provides until we are “filled.” Divine love never runs dry, and we are each a cherished favourite. God’s love is where, as circles on a Venn diagram, we all overlap. Whichever parts of us seem different, His love is where we find togetherness.

Is it any surprise that the greatest commandments are to love God and to love those around us? When I see people showing Christlike love for one another, it feels to me as if that love contains more than just their love; it is love that also has divinity in it. When we love one another in this way, as completely and fully as we can, heaven gets involved too.

So if someone we care about seems distant from a sense of divine love, we can follow this pattern—by doing things that bring us closer to God ourselves and then doing things that bring us closer to them—an unspoken beckoning to come to Christ.

I wish I could sit down with you and ask you what circumstances cause you to feel God’s love. Which verses of scripture, which particular acts of service? Where would you be? What music? In whose company? General conference is a rich place to learn about connecting with heaven’s love.

But perhaps you feel a long way from the love of God. Maybe there is a chorus of voices of discouragement and darkness that weighs into your thoughts, messages telling you that you are too wounded and confused, too weak and overlooked, too different or disoriented to warrant heavenly love in any real way. If you hear those ideas, then please hear this: those voices are just wrong. We can confidently disregard brokenness in any way disqualifying us from heavenly love—every time we sing the hymn that reminds us that our beloved and flawless Saviour chose to be “bruised, broken, [and] torn for us,” every

lignende fornemmelse, da han skrev: »Jeg fryder mig ved min Jesus.« Selvfølger er Frelseren ikke Nefis, lige så lidt som han er Johannes, og alligevel førte den personlige karakter af Nefis forhold til »hans« Jesus ham til denne ømme beskrivelse.

Er det ikke vidunderligt, at der er tidspunkter, hvor vi kan føle os så fuldstændigt og personligt bemærket og elsket? Nefi kan kalde ham »sin« Jesus, og det kan vi også. Vor Frelseres kærlighed er den »højeste, ædleste og stærkeste form for kærlighed«, og han sørger for, at vi bliver »fyldt«. Guddommelig kærlighed løber aldrig tør, og vi er hver især en elsket favorit. Det er i Guds kærlighed, at vi alle overlapper hinanden som cirkler i et Venn-diagram. Uanset hvilke dele af os, der virker anderledes, er det i hans kærlighed, at vi finder sammenhold.

Er det nogen overraskelse, at de største bud er at elske Gud og at elske dem omkring os? Når jeg ser mennesker udvise kristuslignende kærlighed til hinanden, føles det for mig, som om den kærlighed indeholder mere end bare deres kærlighed; det er en kærlighed, som også indeholder guddommelig kærlighed. Når vi elsker hinanden på den måde, så helt og fuldt som vi kan, bliver himlen også involveret.

Så hvis nogen, vi holder af, virker fjern fra en følelse af guddommelig kærlighed, kan vi følge dette mønster – gøre ting, der bringer os tættere på Gud, og derefter gøre ting, der bringer os tættere på dem – en udtalt opfordring til at komme til Kristus.

Jeg ville ønske, at jeg kunne sætte mig ned med jer og spørge jer, hvilke situationer, der får jer til at føle Guds kærlighed. Hvilke skriftsteder, hvilke særlige tjenestegerninger? Hvor vil I være? Hvilken musik? Sammen med hvem? Generalkonferencen er et velegnet sted til at lære at forbinde sig til himlens kærlighed.

Men måske føler I jer langt væk fra Guds kærlighed. Måske er der et kor af mismodige og mørke stemmer, der tynger jeres tanker; budskaber, der fortæller jer, at I er for sårede, forvirrede, for svage og oversete, for anderledes eller desorienterede til at gøre jer fortjent til himmelsk kærlighed på nogen virkelig måde. Hvis I hører de tanker, så lyt venligst til dette: De stemmer tager helt fejl. Vi kan trygt vide, at det at være sønderknust ikke diskvalificerer os fra himmelsk kærlighed – hver gang vi synger den salme, der minder os om, at vores elskede og fejlfri Frelser valgte at lade sig korsfæste og sønderknuse for vores skyld.

time we take broken bread. Surely Jesus removes all shame from the broken. Through His brokenness, He became perfect, and He can make us perfect in spite of our brokenness. Broken, lonely, torn, and bruised He was—and we may feel we are—but separated from the love of God we are not. “Broken people, perfect love,” as the song goes.

You might know something secret about yourself that makes you feel unlovable. However right you might be about what you know about yourself, you are wrong to think that you have put yourself beyond the reach of God’s love. We are sometimes cruel and impatient toward ourselves in ways that we could never imagine being toward anyone else. There is much for us to do in this life, but self-loathing and shameful self-condemnation are not on that list. However misshapen we might feel we are, His arms are not shortened. No. They are always long enough to “[reach our] reaching” and embrace each one of us.

When we don’t feel the warmth of divine love, it hasn’t gone away. God’s own words are that “the mountains shall depart, and the hills be removed; but [His] kindness shall not depart from [us].” So, just to be clear, the idea that God has stopped loving should be so far down the list of possible explanations in life that we don’t get to it until after the mountains have left and the hills are gone!

I really enjoy this symbolism of mountains being evidence of the certainty of God’s love. That powerful symbolism weaves into accounts of those who go to the mountains to receive revelation and Isaiah’s description of “the mountain of the Lord’s house” being “established in the top of the mountains.” The house of the Lord is the home of our most precious covenants and a place for us all to retreat and sink deeply into the evidence of our Father’s love for us. I have also enjoyed the comfort that comes to my soul when I wrap myself more tightly in my baptismal covenant and find someone who is mourning a loss or grieving a disappointment and I try to help them hold and process their feelings. Are these ways that we can become more immersed in the precious covenantal love here?

So if God’s love does not leave us, why don’t we always feel it? Just to manage your expectations: I don’t know. But being loved is definitely

Hver gang vi tager det brudte brød. Jesus fjerner visseligt al skam fra de nedbrudte. Gennem sin sønderknusthed blev han fuldkommen, og han kan gøre os fuldkomne på trods af vores sønderknusthed. Sønderknust, ensom, sønderrevet og forslået var han – og det føler vi måske også, at vi er – men adskilt fra Guds kærlighed, det er vi ikke. »Sønderknuste mennesker; fuldkommen kærlighed«, som det hedder i sangen.

I sidder måske med en hemmelighed om jer selv, som giver jer følelsen af ikke at kunne elskes. Uanset hvor meget I har ret i det, I ved om jer selv, så tager I fejl, hvis I tror, at I er uden for Guds kærligheds rækkevidde. Vi er nogle gange onde og utålmodige over for os selv på måder, som vi aldrig kunne forestille os at være over for andre. Der er meget, vi skal gøre i dette liv, men selvhad og skamfuld selvfordømmelse er ikke på den liste. Uanset hvor misdannede vi føler, at vi er, er hans arme ikke for korte. Nej. De er altid lange nok til at »række [os] hånden« og omfavne hver enkelt af os.

Selv når vi ikke mærker den guddommelige kærligheds varme, er den ikke forsvundet. Guds egne ord er, at »bjergene kan rokkes og højene vakle, men [hans] troskab mod [os] rokkes ikke«. Så for at gøre det klart, bør tanken om, at Gud er holdt op med at elske os, være så langt nede på listen over mulige forklaringer i livet, at vi end ikke kommer til den, før bjergene er væk, og højene er jævnet!

Jeg nyder virkelig denne symbolik med bjerge som bevis på visheden om Guds kærlighed. Denne stærke symbolik finder vi i beretninger om dem, der tager op i bjergene for at modtage åbenbaring og i Esajas’ beskrivelse af »Herrens tempelbjerg«, der står på toppen af bjergene. Herrens hus er hjemsted for vores mest dyrebare pagter og er et sted, hvortil vi alle kan trække os tilbage og synke dybt ned i beviset på vores Faders kærlighed til os. Jeg har også nydt den trøst, der kommer til min sjæl, når jeg indhyller mig i min dåbspagt og finder nogen, der sørger over et tab eller en skuffelse, og jeg prøver at hjælpe dem med at rumme og bearbejde deres følelser. Er det måder, hvorpå vi kan blive mere fordybet i den dyrebare pagtskærlighed, her?

Så hvis Guds kærlighed ikke forlader os, hvorfor mærker vi den så ikke altid? Bare for lige at afstemme forventninger: Jeg ved det ikke. Men

not the same as feeling loved, and I have a few thoughts that might help you as you pursue your answers to that question.

Perhaps you are wrestling with grief, depression, betrayal, loneliness, disappointment, or other powerful intrusion into your ability to feel God's love for you. If so, these things can dull or suspend our ability to feel as we might otherwise feel. For a season at least, perhaps you will not be able to feel His love, and knowledge will have to suffice. But I wonder if you could experiment—patiently—with different ways of expressing and receiving divine love. Can you take a step back from whatever is in front of you and maybe another step and another, until you see a wider landscape, wider and wider still if necessary, until you are literally “thinking celestial” because you are looking at the stars and remembering worlds without number and through them their Creator?

Birdsong, feeling the sun or a breeze or rain on my skin, and times when nature puts my senses in awe of God—each has had a part in providing me with heavenly connection. Perhaps the comfort of faithful friends will help. Maybe music? Or serving? Have you kept a record or journal of times when your connection with God was clearer to you? Perhaps you could invite those you trust to share their sources of divine connection with you as you search for relief and understanding.

I wonder, if Jesus were to choose a place where you and He could meet, a private place where you would be able to have a singular focus on Him, might He choose your unique place of personal suffering, the place of your deepest need, where no one else can go? Somewhere you feel so lonely that you must truly be all alone but you aren't quite, a place to which perhaps only He has travelled but actually has already prepared to meet you there when you arrive? If you are waiting for Him to come, might He already be there and within reach?

If you do feel filled with love in this season of your life, please try and hold on to it as effectively as a sieve holds water. Splash it everywhere you go. One of the miracles of the divine economy is that when we try to share Jesus's love, we find ourselves being filled up in a variation of the principle that “whosoever will lose his life for my sake shall find it.”

atværeelsket er bestemt ikke det samme som at føle sig elsket, og jeg har et par tanker, som måske kan hjælpe jer, når I søger svar på det spørgsmål.

Måske kæmper I med sorg, depression, svigt, ensomhed, skuffelse eller andre voldsomme forstyrrelser i jeres evne til at mærke Guds kærlighed til jer. Hvis det er tilfældet, kan disse ting sløve eller tilsidesætte vores evne til at føle det, vi ellers ville føle. I en periode vil I måske ikke være i stand til at føle hans kærlighed, og viden er nødt til at være tilstrækkeligt. Men jeg spekulerer på, om I kunne eksperimentere – tålmodigt – med forskellige måder at udtrykke og modtage guddommelig kærlighed på. Kan I træde et skridt tilbage fra det, der er foran jer, og måske endnu et skridt og endnu et, indtil I ser et bredere landskab, bredere og endnu bredere, hvis det er nødvendigt, indtil I bogstaveligt talt »tænker celestiale«, fordi I ser på stjernerne og husker verdener uden ende og gennem dem, deres Skaber?

Fuglesang, at mærke solen eller en brise eller regn på min hud, og øjeblikke, hvor naturen vækker mine sanser i ærefrygt for Gud – alt dette har været med til at give mig en forbindelse til himlen. Måske kan trofaste venners trøst hjælpe. Måske musik? Eller tjeneste? Har I noteret eller skrevet dagbog over tidspunkter, hvor jeres forbindelse til Gud stod klarere for jer? Måske kan I spørge nogen, I stoler på, om de vil dele deres erfaring med at få forbindelse med det guddommelige med jer, mens I søger efter lindring og forståelse.

Hvis Jesus skulle vælge et sted, hvor I og han kunne mødes, et uforstyrret sted, hvor I udelukkende kunne fokusere på ham, vil han så vælge jeres unikke sted med personlig lidelse, det sted, hvor I har jeres dybeste behov, hvor ingen andre kan komme? Et sted, hvor I føler jer så ensomme, at I virkelig må være helt alene, men det er I ikke rigtigt; et sted, hvor det måske kun er ham der har været, men hvor han faktisk allerede har forberedt sig på at møde jer, når I ankommer. Hvis I venter på, at han skal komme, er han der så måske allerede og inden for rækkevidde?

Hvis I føler jer fyldt med kærlighed på dette tidspunkt i jeres liv, så prøv at holde fast i den lige så effektivt, som en si holder på vand. Lad den plaske ud overalt, hvor I går. Et af miraklerne i den guddommelige økonomi er, at når vi forsøger at dele Jesu kærlighed, fyldes vi selv af den, det er en variation af princippet om, at »den, der mister sit liv på grund af mig, skal finde det«.

Being filled with God's love shields us in life's storms but also makes the happy moments happier—our joyful days, when there is sunshine in the sky, are made even brighter by the sunshine in our souls.

Let's become "rooted and grounded" in our Jesus and in His love. Let's look for and treasure experiences of feeling His love and power in our lives. The joy of the gospel is available to all: not just the happy, not just the downcast. Joy is our purpose, not the gift of our circumstances. We have every good reason to "rejoice and be filled with love towards God and all men." Let's get full. In the name of Jesus Christ, amen.

At være fyldt med Guds kærlighed beskytter os i livets storme, men det gør også de lykkelige øjeblikke endnu lykkeligere – vores glade dage, når der er solskin på himlen, bliver endnu lysere af solskinnet i vores sjæl.

Lad os blive »rodfastede og grundfæstede« i Jesus og i hans kærlighed. Lad os lede efter og værdsætte oplevelser, hvor vi mærker hans kærlighed og kraft i vores liv. Evangeliets glæde er tilgængelig for alle: ikke kun de glade, ikke kun de nedtrykte. Glæde er vores mål, og ikke en følge af vores omstændigheder. Vi har al mulig god grund til at »fryde [os] og være fyldt med kærlighed til Gud og alle mennesker«. Lad os blive fyldt. I Jesu Kristi navn. Amen.